

ת"פ 43183/08/18 - מדינת ישראל נגד עבד אל פתאח עזאם, עלי עזאם

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 43183-08-18 מדינת ישראל נ' עזאם ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עבד אל פתאח עזאם
2. עלי עזאם

הנאשמים

גזר-דין לנאשם 2

1. הנאשם 2 הורשע, על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן מיום 20.5.2019, **במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמות לעניין העונש**, בעבירה של **החזקת רכוש החשוד כגנוב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על-פי כתב האישום המתוקן, בתאריך 9.10.17, סמוך לשעה 12:00, נכנסו הנאשמים לבסיס הצבאי "ג'וערה" ברמות מנשה, שהנו בסיס נטוש, נכנסו דרך הדלת למוזיאון ההיסטורי של הבסיס, אספו מהמקום משקוף אלומיניום, כבלי נחושת, ארון חשמל וכן כלי נחושת שהיו מפוזרים בבסיס, והעבירו את הרכוש אל הרכב עמו הגיעו למקום. סייר שהגיע למקום בעקבות תלונות אזרחים, מצא את הנאשמים בתוך המוזיאון ועיכב אותם.

שווי הרכוש שנמצא ברשות הנאשמים עומד על כ-11,000 ₪.

3. **הנאשם 1**, שותפו של נאשם 2 לביצוע העבירות, נדון, בהתאם להסדר הטיעון עליו הוסכם בעניינו, לעונש של 4 חודשי מאסר על-תנאי וקנס בסך 2,500 ₪.

4. באשר ל**נאשם 2**, הוסכם כי לאחר הודאתו והרשעתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, יוטלו עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בכפוף לחוות-דעת הממונה, כאשר במידה ולא ימצא מתאים לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, ירצה הנאשם 2 שלושה וחצי חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים שהוטל עליו בתיק קודם, ומאסר על-תנאי.

לאחר שהוכרע דינו של נאשם 2, ביום 20.5.19, הוא הופנה לממונה על עבודות שירות לקבלת חוות-דעת בעניינו.

5. מאז, נדחה הדיון בעניינו של נאשם 2 מספר פעמים, כאשר במהלך התקופה הוא הופנה לממונה על עבודות שירות, נדרש להשלים מסמכים רפואיים ופסיכיאטריים בפניו, וחלק מהדיונים נדחו לבקשת הנאשם ומאילוץ.

בדיונים מיום 7.7.20 ומיום 9.8.20 טען ב"כ הנאשם 2 כי מצבו הרפואי של הנאשם 2 התדרדר, וביקש דחייה נוספת של הדיון בכדי לבוא בדברים עם המאשימה.

ביום 8.9.20 הציגו הצדדים הסכמה להפנות את הנאשם 2 לבדיקה פסיכיאטרית והדיון נדחה בעניינו שוב.

לאחר מכן, בדיון מיום 27.10.20, ביקש הסנגור להעביר את חוות-הדעת הפסיכיאטרית לבחינת מומחה מטעם ההגנה, והדיון נדחה לטיעונים לעונש תוך ציון כי לא תינתנה דחיות נוספות.

ביום 20.4.21 נמנע הנאשם מלהתייבב, בטענה שמצבו הרפואי אינו מאפשר זאת.

ביום 20.5.21 טענו הצדדים לעונש.

6. הנאשם 2 הופנה, כאמור, **לממונה על עבודות שירות**. בחוות-דעת מיום 29.7.19 מצא הממונה את הנאשם בלתי כשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, לאחר שלא הוצג בפניו אישור עדכני מרופא פסיכיאטר לגבי כושר העבודה במקומות תעסוקה בקהילה.

לאחר שהופנה פעם נוספת לממונה, בחוות-דעת נוספת מיום 30.10.19, מצא הממונה את הנאשם כבלתי כשיר, לאחר שלא התקבלה בעניינו חוות-דעת פסיכיאטרית עדכנית, חרף תזכורות שנשלחו לבא כוחו.

בחוות-דעת משלימה מיום 4.12.19, ציין הממונה כי הנאשם שלח מסמך רפואי ללא חתימת הרופא, כאשר פרטי הרופא לא נמצאו ברשימה של משרד הבריאות. כן צוין בחוות-הדעת כי כותב המסמך ציין מצב נפשי חריג ללא התייחסות לשאלות שהופנו אליו במסמך הממונה. בהתאם לתוכן המכתב, נקבע כי הנאשם אינו כשיר מבחינה רפואית לעבודות שירות.

בחוות-דעת נוספת מיום 16.1.20 צוין כי הנאשם שלח בשנית את אותו המסמך, הפעם חתום באופן תקין על-ידי הרופא הפסיכיאטר המטפל. בהתאם למצבו הנפשי החריג כעולה מן המסמך שהציג, נמצא הנאשם כמי שאינו כשיר לעבודות שירות.

לאחר שהופנה לממונה פעם נוספת, נמסר בהודעת הממונה על עבודות שירות מיום 26.2.20 כי הנאשם 2 לא התייבב בפני הממונה חרף זימונו באמצעות הסנגור.

בחוות-דעת פסיכיאטרית שהוזמנה בהסכמת הצדדים, מיום, 25.10.20, צוין כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ובר-עונשין.

בחוות-דעת נוספת של הממונה מיום 26.1.21 צוין כי הנאשם נמצא בלתי כשיר, שכן בהתאם לאישור שהציג הנאשם הוא יכול להשתלב בעבודות שירות תחת השגחה ומעקב, ואין באפשרות הממונה לבצע מעקב פסיכיאטרי אחר הנאשם או לבצע השגחה עקב אופי העבודה. צוין עוד כי התבקשה הבהרה מסגור, אשר מסר כי הפסיכיאטר אינו מבהיר את כוונתו.

בחוות-דעת הממונה מיום 31.1.21 צוין כי הנאשם הציג מסמך עדכני מן הפסיכיאטר הכולל הסבר לפיו לא יוכל להמליץ על השמת הנאשם בעבודות שירות ללא השגחה, שכן הנאשם סובל מאימפולסיביות ולא ניתן לדעת איך ינהג. בהעדר אפשרות להשגחה במקום התעסוקה, מצא הממונה את הנאשם **בלתי כשיר** לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

7. **ביום 23.5.21** טענו הצדדים לעונש בפניי.

ב"כ המאשימה ביקשה כי יוטלו על הנאשם 2, בהתאם להסדר הטיעון ולעונש שהוסכם במסגרתו, ובהעדר חוות-דעת ממונה חיובית, שלושה וחצי חודשי מאסר בפועל, הכוללים את הפעלת עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו מתיק קודם, בצירוף מאסר על-תנאי וקנס. ב"כ המאשימה טענה כי מצבו הרפואי המורכב של הנאשם 2 היה ידוע בעת עריכת הסדר הטיעון, וכי לא בכדי נכללה בהסדר ההתייחסות לאפשרות כי הוא יימצא בלתי כשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. תיקון כתב האישום הביא בחשבון את ההסכמה לעניין העונש, וככל שאין הסכמה כזו לא היה מקום להקל על הנאשם בתיקון כתב האישום. הנאשם חוזר בו מן ההסכמה העונשית, אך מנסה לאחוז בחבל משתי קצותיו, לאחר שזכה להקלה הנובעת מתיקון כתב האישום. צוין כי אלמלא התיקון, היה עומד לחובת הנאשם גם עונש מאסר על-תנאי בר הפעלה, בן עשרה חודשים. עוד נטען כי שב"ס ערוך לתת לנאשם 2 את הטיפול הרפואי הנדרש כדבעי. בנוסף צוין כי לחובת הנאשם 9 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות רכוש. המעשים בוצעו כאשר תלויים ועומדים נגדו שני עונש מאסר מותנים. לבסוף נטען כי לא הוכחו בעניינו של נאשם 2 קיומם של שיקולי שיקום, ואף אם זנח את דרך הפשע בעקבות מצבו הרפואי, לא ניתן לומר כי הסיכון להישנות עבירות אינו קיים.

8. **ב"כ הנאשם** ביקש מבית-המשפט לאפשר לו לטעון לעונש באופן פתוח, ועתר להורות על הארכת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד נאשם 2, לאחר שהממונה על עבודות שירות מצא אותו בלתי כשיר לריצוי עונש המאסר באופן זה, תוך סטייה מן ההסכמות שבהסדר הטיעון. נטען, כי מצבו הרפואי של הנאשם 2 הלך והחריף מדיון לדיון, וכי אין מקום להורות על הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח בהתחשב במצבו הרפואי של הנאשם 2. מצבו הרפואי הנוכחי של הנאשם לא היה ידוע כמות שהוא בעת עריכת הסדר הטיעון, שכן מצבו התדרדר לאחרונה. הנאשם לקה בסוכרת והוא סובל מדום נשימה בשינה ומריווי נמוך של חמצן ומטופל במכשיר ייעודי בזמן השינה. תפקודי הריאות שלו נמוכים בעקבות מחלת ריאות COPD. מצבו של הנאשם 2 מחייב השגחה מתמדת של אדם נוסף, שישן אתו בלילה,

ומכשור מיוחד. כיום אחיו ישן אתו ומשגיח עליו, דבר שלא יתאפשר במידה והנאשם 2 ישלח למאסר. בנוסף, הנאשם 2 סובל מפריצת דיסק ומטופל על-ידי אורתופד. בנוסף נטען, כי מצבו הפסיכיאטרי אינו מצדיק את הקביעה כי אינו כשיר לבצע עבודות שירות וצוין כי הנאשם 2 ניסה לבצע ניסיון אובדני בתקופת הדיון. נטען, כי שב"ס אינו ערוך לתת מענה רפואי ולהשגיח באופן מתמיד על מצבו של הנאשם, היוצא פעמים רבות לבדיקות ולטיפולים אצל מומחים. כן נטען, כי קיומם של שיקולי צדק, בהתאם להלכה שנקבע בע"פ 5669/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (29.12.15) בעניין המערער **לופוליאנסקי**, מאפשרים התחשבות במצבו הרפואי של הנאשם 2 בעת גזירת עונשו, תוך חריגה ממתחם העונש ההולם.

עוד נטען כי הנאשם התפרנס במשך חייו מאיסוף ברזל וגרוטאות, וכי מאז ביצוע העבירות לא נפתחו נגדו תיקים חדשים.

9. **הנאשם 2** מסר לבית-המשפט כי הוא אדם חולה, עם דום נשימה, כי יש מכשיר מיוחד בו הוא משתמש שאין אותו בכלא. הנאשם הביע צער על מעשיו, ולדבריו כבר אינו עוסק בעבודה עם גרוטאות וברזל, והביע חשש כי לא יסתדר בכלא.

10. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי במכלול החומר שהונח לפניי, לרבות חוות-דעת הממונה על עבודות שירות, מסמכים רפואיים שהסגור הגיש בעניין מצבו הרפואי של הנאשם 2, חוות-הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה בעניינו, ובפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם 2 - מצאתי כי **יש לגזור את עונשו בהתאם להסדר הטיעון**, בהתאם לחלופה המתייחסת למצב בו יימצא בלתי כשיר לשאת בעונש המאסר בעבודות שירות, מן הנימוקים שלהלן.

11. פסיקת בתי המשפט קבעה, לא אחת, כי לא בנקל יידחה בית המשפט הסדר טיעון המובא לאישורו, והכולל הסכמה עונשית. לכך ניתנו מספר נימוקים ובהם - הרצון להגן על מעמדם של הסדר הטיעון ובתכליות הרצויות אותם הם מגשימים, כיעילות, הגברת האכיפה והוודאות לנאשם ביחס להרשעתו ולעונשו. יחד עם זאת, בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון לעניין העונש. השיקולים שלפיהם יבחן בית המשפט עונש מוסכם המובא לפניו ייבחנו ב"מבחן האיזון" - בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שנגזר. על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם בהסדר למול העונש שהיה נגזר על הנאשם אלמלא ההסדר, ולשקול את מידת ויתור של הנאשם נוכח סיכויי ההרשעה הלכאוריים אלמלא ההסדר - בהתחשב בקשיים הראייתיים הצפויים לתביעה אם תידרש לנהל את ההליך במלואו. אם שוכנע בית המשפט שהעונש עליו הוסכם בהסדר הטיעון עומד במבחן האיזון האמור - יאמץ את העונש. אם לאו, יסטה מן ההסדר ויגזור את הדין על פי שיקול דעתו, תוך הבאת הודאתו של הנאשם במסגרת ההסדר כשיקול במניין שיקוליו (ע"פ 2021/17 **יונה יחיאל מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.2017)).

12. הנאשם 2 ביצע **עבירת רכוש** במהלכה נטל מבסיס צבאי נטוש, יחד עם אחר, רכוש בשווי של כ-11,000 ₪. מדובר בעבירות הפוגעות בקניין, בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור, הגורמות

נזק בלתי מבוטל שאינו מסתכם במישור הרכושי בלבד, וכן גוררות עלויות של ביטוח ומיגון המושתות בעקיפין על כלל הציבור.

מדובר בנאשם אשר לחובתו **עבר פלילי מכביד**, הכולל הרשעות קודמות בתחום הרכוש, האלימות והסמים. הרשעתו האחרונה הנה ממאי 2018.

הנאשם ביצע את המעשים כאשר היו תלויים ועומדים נגדו עונש מאסר על-תנאי בן 3 חודשים בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב מת"פ (עכו) 10228-08-15 ועונש מאסר על-תנאי בן 10 חודשים, בעבירות של כניסה לא מוסכמת למקום צבאי, גניבה, החזקת מכשירי פריצה והחזקת חלק של נשק או תחמושת מת"פ (צפת) 41285-06-14.

צוין כי הנאשם עסק בעבר בסחר בברזל ובמתכת, אך אינו עוסק בכך עוד בשל מצבו.

13. הנאשם הודה במעשים ונטל אחריות, זאת לאחר תיקון כתב האישום במסגרת הסדר טיעון, אשר כלל הסכמה לעניין העונש. דובר בהסכמה בת שתי חלופות, כאשר האחת, נועדה למצב בו תתקבל בעניינו חוות-דעת ממונה חיובית - אז יוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, והשנייה, נועדה למצב בו ייקבע כי הנאשם אינו כשיר לעבודות שירות - אז תוטל על הנאשם תקופת מאסר קצרה יותר, לריצוי מאחורי סורג ובריח, הכוללת הפעלת התנאי בן 3 החודשים. לנאשם ניתנו הזדמנויות רבות להתייצב בפני הממונה על עבודות שירות, להציג בפניו מסמכים, שיהיה בהם כדי להבהיר את מצבו הרפואי והנפשי, ולבחון את שאלת כשירותו לריצוי עונש המאסר באופן זה. משנמצא הנאשם בלתי כשיר לריצוי עונש המאסר, לאחר כברת דרך משמעותית זו, מבקש הוא כעת לסטות מהסדר הטיעון, אשר הביא בחשבון אפשרות זו במסגרתו.

14. יודגש, אלמלא הסדר הטיעון ותיקון כתב האישום במסגרתו, עמד הנאשם ב"סיכון" להפעלת עונש מאסר על-תנאי כבד יותר, בן עשרה חודשים, שהוטל עליו בתיק קודם. קרי, ההסכמה העונשית הצמיחה לנאשם "טובת הנאה" משמעותית, המתבטאת בתיקון כתב האישום, ובעונש "קל" יחסית, הכולל בתוכו הפעלה של עונש המאסר המותנה הקצר מבין השניים. סבורה אני כי העונש המוסכם במסגרת הסדר הטיעון, הנו עונש הולם, מידתי וסביר, המצוי בגדר מחתם הענישה ההולם בעבירה מן הסוג דנן, והמשקף מחד את חומרת העבירה, ואת נסיבותי החריגות של הנאשם, מאידך. אלמלא הודאתו, והסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, יתכן והנאשם, נוכח עברו הפלילי המשמעותי, המאסרים המותנים העומדים לחובתו, והעדר אפיק שיקומי - היה נדון לעונש מאסר משמעותי וארוך יותר. בנוסף, חידוש מאסר מותנה ייתכן במקרים חריגים ומיוחדים בלבד, מטעמים רלוונטיים, הנעדרים בעניינו של הנאשם שבפניי.

מן האמור עולה כי הטלת עונש מאסר קצר, תוך הפעלה בחופף של המאסר המותנה, משמעותה הטלת עונש המצוי **ברף התחתון** של מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם.

15. ב"כ הנאשם 2 טען כי **מצבו הרפואי** של הנאשם אינו מאפשר לו לרצות את עונש המאסר בכלא, וכי קיים סיכון לבריאותו בהשמתו במאסר. מאידך טענה ב"כ המאשימה כי מצבו הרפואי המורכב של נאשם 2 היה ידוע כבר בעת עריכת הסדר הטיעון, ובין השיקולים לקביעת שתי החלופות ביחס לאופן ריצוי

המאסר ולתקופתו. מעיון במסמכים הרפואיים שהציג ב"כ הנאשם ניתן להתרשם כי מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם 2 עובר למועד הכרעת דינו, אכן לא היה תקין, וחזקה על הצדדים כי נסיבות אלה הובאו בחשבון בשעה בה נוסחו ההסכמות במסגרת הסדר הטיעון. תמיכה להתרשמות זאת ניתן למצוא בעצם קביעת חלופה עונשית למקרה בו הנאשם לא ימצא כשיר, מסיבה כלשהי, לריצוי העונש בעבודות שירות.

16. מן המסמכים הרפואיים שהונחו לעיוני עולה כי הנאשם סובל מאסתמה ומהשמנת יתר, מעשן, ומטופל על-ידי רופא ריאות. לאחרונה סובל הנאשם מדום נשימה בשינה בדרגה חמורה, נעזר במכשיר CPAP לשינה, וכן סובל מסוכרת שהתפרצה אצלו בתקופה האחרונה. לנאשם רקע פסיכיאטרי ובעברו מספר ניסיונות אובדניים. כן צוין כי הנאשם סובל מכאבים בגב התחתון ורגל ימין, ויש לו בלט דיסק קל, והפרעות במתן שתן. המסמכים מרופא אורולוג מציינים כי מצבו תקין לאחר בדיקה ייעודית שבוצעה לו.

מן המסמכים הנוגעים לתחום בריאות הנפש עולה כי אין עדות לפסיכוזא, וכי הנאשם מצוי במעקב ובטיפול גורמי הרפואה. הנאשם מקבל טיפול תרופתי ומצבו יציב, כך צוין.

17. הנאשם לא הציג כל חוות-דעת רפואית הקובעת כי קיים סיכון במצבו במידה ויוצב במאסר מאחורי סורג וברית, וכי אין לשב"ס אפשרות להעניק לו טיפול רפואי הולם במצבו. במצב דברים זה, לא הוכח בפניי כי הטלת עונש מאסר על הנאשם תפגע בו באופן בלתי מידתי, או כי לא תהיה לו אפשרות לקבל את הטיפול לו הוא זקוק במסגרת הכלא. בנוסף, עולה מהמסמכים כי המכשיר שסופק לו לצורך טיפול בהפרעות השינה - הנו מכשיר נייד, הניתן לנשיאה ממקום למקום.

גם הנימוקים לאי כשירות לעבודות שירות, כפי שצוינו במספר חוות-דעת מטעם הממונה, נעוצים במצבו הנפשי של הנאשם, ולא במצבו הרפואי, כך שעניין מצבו הרפואי הנוכחי לא היה רלוונטי כלל לקביעות הממונה ביחס לשאלת הכשירות וממילא אין בו כדי להשליך על סוגיית הטלת המאסר, כאשר מדובר בנאשם בר-עונשין, הכשיר לעמוד לדין.

18. ב"כ הנאשם 2 הפנה לפסיקת בית-המשפט העליון בעניינו של **לופוליאנסקי** (ע"פ 4456/14 הנ"ל), שם נקבע כי כאשר לפני בית המשפט ניצב נאשם החולה במחלה קשה שאפשר שתוחלת חייו תתקצר בצורה ניכרת אם יישא במאסר בפועל - מוסמך הוא לחרוג מן המתחם שקבע. עוד צוין כי בעניין לופוליאנסקי הוגשה חוות-דעת רפואית לפיה שהותו מחוץ לביתו ובריוחוק מבית החולים מהווה סכנה לחייו.

עניינו של הנאשם שבפניי אינו ניתן להשוואה לעניינו של לופוליאנסקי, שכן לא נטען כי הנאשם חולה במחלה קשה העלולה לקצר את תוחלת חייו בצורה ניכרת אם יישא במאסר בפועל, ומן המסמכים הרפואיים בהם עיינתי עולה בבירור כי מחלותיו הן מחלות כרוניות הזוכות לטיפול.

19. ב"כ הנאשם הפנה עוד לגזר-הדין בת"פ (ק"ש) 714-08-18 **מדינת ישראל נ' ביטון** (10.3.20),

שניתן בעניינו של נאשם בעבירת איומים יחידה, שם הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הוסכם כי טענו לעונש לעניין הארכת מאסר על-תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם או הפעלתו. בית-המשפט קבע כי הטעמים המאפשרים להורות על הארכת המאסר המותנה מתקיימים, נוכח העובדה שמדובר בנאשם בעל עבר פלילי לא מבוטל, שערך **שינוי בדפוס התנהלותו** בשנים האחרונות, דובר **במקרה חריג** שארע על רקע רצונו של הנאשם להיפרד מן המתלוננת, ומתוך רצון "להעיר" את גורמי אכיפת החוק למצב אליו נקלע, ונוכח נטילת האחריות מצדו.

טעמים אלה אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם שבפניי.

20. עוד הפנה הסנגור לת"פ (טב') 14429-08-19 **משטרת ישראל תביעות-שלוחת טבריה נ' אברזיל** (14.9.20), שם דובר בנאשם שהורשע לפי הודאתו בעבירות אלימות ועבירות נוספות אשר הופנו כלפי אביו. דובר בנאשם המוכר כנכה מטעם המל"ל, מכור לסמים, שערך מספר הליכים טיפוליים, וניתנה בעניינו **המלצה שיקומית** מאת שירות המבחן. עמדו לחובתו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה. בהתחשב בשיקולי שיקום **ובחריגה לקולא ממתחם העונש ההולם** שנקבע, החליט בית המשפט להימנע מהפעלת המאסרים המותנים ולחדשם, בהעדר חומרה יתרה במעשיו, ובהתחשב בנסיבותיו החריגות וההליך הטיפולי אותו עבר. בנוסף, הופעלה התחייבות כספית והוטלו צו מבחן והתחייבות כספית.

טעמים אלה מבססים חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, שיקולים הנעדרים ממקרהו של הנאשם בפניי.

21. ב"כ הנאשם הפנה גם לעפ"ג (חי') 42061-03-20 **שפושניקוב נ' מדינת ישראל** (7.1.21), שם דובר במערער אשר הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות איומים ובעבירה של העלבת עובד ציבור. לחובתו עמד עונש מאסר על-תנאי בעבירות אלימות, ובין הצדדים ניטשה מחלוקת אם המדובר בעונש שהנו בר-הפעלה וניתן להאריכו, או שמא מדובר בעונש חב-הפעלה. בית-המשפט קמא קבע כי מדובר בעונש חב-הפעלה שכן אין לראות בשתי עבירות האיומים אשר ביצע המערער כלפי אותה המתלוננת, בגדר "מקרה אחד". הוטל על המערער עונש מאסר בפועל תוך הפעלת עונש המאסר על-תנאי. בית-המשפט המחוזי קבע כי המאסר המותנה הנו בר-הפעלה אך לא חב הפעלה, וסבר כי **לנוכח המלצותיו של תסקיר עדכני בעניינו**, יש מקום להארכת המאסר המותנה. בין הטעמים לכך צוינו, גילו המבוגר של המערער, העובדה שהמערער **השתלב בהליך טיפולי** בתחום ההתמכרויות, וקיומו של **אופק שיקומי** ממש. בנוסף, הוטלו צו מבחן, צו של"צ והתחייבות.

משלא הוכחו קיומו של אופק שיקומי ממשי בעניינו של הנאשם שבפניי, לא ניתן להשוות עניינו לעניין זה.

22. לסיכום, מצאתי כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מן ההסכמה העונשית אליה הגיעו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, או במקרה שבו מתקיימים טעמים מיוחדים להארכת עונש המאסר המותנה, או לחריגה ממתחם העונש ההולם, וכי מכלול השיקולים מחייב כיבוד ההסכמה אליה הגיעו הצדדים, תוך הבאת נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי והרפואי, בחשבון.

סוף דבר

23. לאור האמור לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 3 וחצי חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאחורי סורג וברית, בניכוי ימי המעצר.
- ב. 3 חודשי מאסר על-תנאי, הנאשם יישא עונש זה אם יעבור במהלך תקופה של 3 שנים מהיום, כל עבירת רכוש מסוג עוון או פשע.
- ג. קנס בסך 1,500 ₪ או 6 ימי מאסר תמורתו, שירוצו במצטבר לכל עונש מאסר אותו מרצה. סכום הקנס ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10.10.21 ובכל 10 לחודש העוקב לאחריו. אי תשלום אחד מן התשלומים במועדו, יוביל לפירעון מלא ומידי של יתרת הסכום.
- ד. הנאשם יתחייב שלא לעבור עבירות רכוש במשך 3 שנים מהיום, ואם יפר התחייבות זו יחויב בתשלום של 3,000 ₪. אם לא יתחייב יאסר למשך 7 ימים נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' אב תשפ"א, 12 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.